

'll' teatre lliure

jugar amb un tigre

de **Doris Lessing**

direcció **Carlota Subirós**

Teatre Lliure (Espai Lliure), del 13 de novembre al 14 de desembre

jugar amb un tigre

de **Doris Lessing** direcció **Carlota Subirós**

---

intèrprets

Anna Azcona Mary Jackson / **Joan Carreras** Tom Lattimer / **Belén Fabra**
Anna Freeman / **Alba Pujol** Janet Stevens / **Albert Ribalta** Harry Paine /
Ernest Villegas Dave Miller

---

traducció de l'anglès **Carlota Subirós** / escenografia **Max Glaenzel** amb la
col·laboració d'**Estel Cristià** / caracterització **Chass Llach** / vestuari **Bàrbara**
Glaenzel / il·luminació **Mingo Albir** / espai sonor **Sila**

---

ajudant de direcció **Ferran Dordal** / alumna en pràctiques de direcció de
l'Institut del Teatre **Georgina Oliva**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

espectacle en català

durada aproximada: **1h.35' sense pausa**

Horaris: de dimecres a divendres a les 21h.
dissabte a les 17:30h. i a les 22h.
diumenge a les 18:30h.

Preus: dimecres dia de l'espectador 15€
resta de dies 24€
amb descompte (excepte dia de l'espectador) 19€

---

col·loqui amb la companyia el **23/11/08**

assaig obert sobre doris lessing: *mit stalin spielen*

jugar amb un tigre es va estrenar al Comedy Theatre de Londres el 22 de març de 1962, en una producció d'Oscar Lewenstein. Dirigida per Ted Kotcheff, va comptar amb el repartiment següent: Siobhan McKenna (Anna Freeman), William Russell (Tom Lattimer), Maureen Pryor (Mary Jackson), Godfrey Quigley (Harry Paine), Anne Lawson (Janet Stevens) i Alex Viespi (Dave Miller).

---

jugar amb un tigre és una de les poques peces teatrals de Doris Lessing, **premi Nobel de literatura 2007**. Anna i Dave són una parella que s'encara amb les pròpies diferències davant dels rols establerts.

estrena del text a l'Estat espanyol

---

més informació:

<http://nobelprize.org/mediaplayer/index.php?id=823>

<http://nobelprize.org/mediaplayer/index.php?id=823&view=3>

el tigre i jo

play with a tiger

A molta gent sorprèn descobrir ara que Doris Lessing, Premi Nobel de Literatura del 2007, hagi escrit teatre. La veritat és que el seu interès per l'escena ha estat despert al llarg de tota la seva vida. Des de la seva primera joventut, Lessing s'ha compromès en diverses formes d'activisme polític, i no és estrany que el teatre li hagi semblat, especialment a principis dels convulsos anys 60, un terreny idoni per explorar conflictes íntims i compartits. El seu és certament un teatre d'idees, però recorregut per una poderosa força emotiva, visceral i autobiogràfica. Lessing és una dona que ha jugat de maneres molt diverses amb el tigre (de nena, a la granja on vivia amb els seus pares, en plena jungla, a Rhodèsia del Sud –l'actual Zimbabue–, el seu nom de guerra era “Tigger”). En aquesta peça teatral (en anglès, *play*) ens ofereix un dels assalts d'aquest joc.

el quadern daurat

Però sens dubte la fama de Lessing rau en la seva extraordinària capacitat narradora. Personalment, molt poques novel·les m'han impressionat tant com *El quadern daurat*, que segurament és el títol que desplega de manera més àmplia i colpidora la seva mirada. En moments especialment intensos, hi ha lectures que semblen transcendir d'alguna manera l'experiència literària per proposar cruament una manera de percebre el món, una manera de viure i de descriure les relacions, una sensibilitat al descobert. No ho sé explicar bé. Però la impressió és inequívoca: algú ens parla des del fons de l'ànima, aventurant-se pel moviment constant d'estímuls i contradiccions i impulsos, amb escepticisme i vehemència alhora, revelant a cada pas cares noves d'aquesta feïnada fascinant que és viure cada dia.

A *El quadern daurat*, Anna Wulf, de soltera Anna Freeman, intenta contenir el caos de la seva ànima i la sensació d'estar a punt de fer-se trossos tot anotant el que li passa en quatre quaderns diferents. Al quadern negre escriu sobre la seva activitat com a novel·lista, rememorant les experiències vitals que són el material de la seva escriptura (les “Fonts”) i ironitzant sobre els avatars de la seva obra en la indústria editorial i televisiva (els “Diners”). El quadern vermell recull la seva angoixada militància al Partit Comunista, just en els anys que la mort d'Stalin permet que comenci a sortir a la llum la barbàrie del seu règim i en què l'omnipresent amenaça nuclear oprimeix qualsevol somni de futur. El quadern groc és l'esborrany d'una nova novel·la, que recrea la seva pròpia vida amorosa, marcada per un compromís radical amb la llibertat sexual. El quadern

blau és un diari del procés de psicoanàlisi que duu a terme amb la terapeuta que, amb estima i burla alhora, anomena Mare Sucre.

L'Anna és una consciència descarnada i hipersensible que intenta aferrissadament deixar constància de com viu i com pateix i què desitja tota una generació.

cinquanta anys

El quadern daurat va ser escrit a finals dels anys 50 i publicat per primera vegada el 1962, el mateix any que es va estrenar *Jugar amb un tigre*. De fet, en l'última secció de la novel·la, que conté justament el quadern daurat (aquell on Anna plasma el malson absolut de les seves pors i de la seva crisi vital, que esclata finalment en un caos desesperat), apareix precisament la visió del tigre, una imatge fulgurant, bella i terriblement amenaçadora. Fins i tot la idea d'escriure una peça teatral amb aquesta imatge neix en aquell moment, en la ment de la protagonista, com l'única via possible de guarir, de conjurar aquest malson. L'Anna Wulf decideix que ha posar en escena el dolor de l'Anna Freeman. És l'any 1958.

Així doncs aquesta peça, que avui em resulta tan vigent i tan antiga alhora, té cinquanta anys. Ha passat mig segle i el món tens i paranoic de la guerra freda (immediatament anterior a tots els moviments de contestació social, cultural i sexual que van marcar els anys 60 i 70), ens sembla, en molts sentits, remot. Justament per això resulta desconcertant i apassionant alhora reconèixer la modernitat de molts dels seus plantejaments, la força i el desfici d'aquest grup de persones que sent que no encaixa en una societat massa rígida però que ha anat veient com diversos impulsos de canvi i revolució han anat fracassant. Dels dos grans tòtems de la primera meitat del segle xx per a la transformació personal i col·lectiva, Freud i Marx, ja només n'arriba l'ombra, no la llum. I en aquesta foscor, l'exigència amb el compromís personal, en el dia a dia i en el tu a tu, és l'únic espai visible de lluita efectiva per un món millor.

la lluita de sexes

La lluita és l'essència d'aquesta peça, la lluita per la llibertat en la seva forma més elemental i alhora més contradictòria: en una relació d'amor. Què significa lligar-se a una altra persona. Què significa ser lliure dins d'una relació.

Moltes coses han canviat en els costums occidentals en els darrers cinquanta anys (fins a l'extrem que, segurament, bona part del patiment que, dues generacions enere, generava la inflexibilitat d'una institució com el matrimoni, es correspon avui al patiment que genera la precarietat dels lligams, la reconeguda provisionalitat de la majoria de compromisos amorosos i familiars –

per no parlar dels professionals, econòmics o socials). Però la qüestió fonamental de quin és l'espai de llibertat de l'un i de l'altre dins d'una parella es renova cada vegada, amb cada parella. Què significa per a mi la teva llibertat. Com assumeixes tu la meva llibertat. Fins a quin punt tu i jo som capaços de ser realment lliures, cadascun. Si estem disposats a trobar-nos en aquest espai. Si estem disposats a perdre'ns en aquest espai.

Quan Dave retreu a Anna que la seva trobada s'hagi convertit en una lluita de sexes pura i dura, ella li contesta: "És l'única lluita neta que queda. L'única que no ens destruirà a tots plegats. Per això hi lluitem".

L'obra de Doris Lessing va posar de manifest, en plena alba dels anys 60, que el món no es començaria a guarir fins que no es construïssin unes relacions més sanes entre homes i dones –més sanes, evidentment, per totes dues bandes. Fins que homes i dones no es posessin a parlar de debò. Per aquest motiu va ser presa com a icona de l'aleshores naixent moviment d'Alliberament de les Dones (l'anglosaxona Women's Liberation). Ella mai no ha rebutjat el seu suport a aquest moviment, però també s'ha negat sempre a reduir la seva visió a cap ideologia, i fins i tot retreu al feminisme una lectura reductora i impersonal de la seva obra. El seu compromís radical és amb l'experiència única i viscuda; cadascuna de les seves peces mostra possibles estats del món a través d'històries sentides o imaginades amb tota la seva excepcionalitat.

aquesta habitació és un món

També *Jugar amb un tigre* ha estat considerada una de les peces emblemàtiques del teatre feminista dels anys 60. Però crec que, en tot cas, cal donar al terme el seu sentit més ampli i més exigent, en una lectura decididament contemporània: no com una reivindicació elemental de drets i deures, sinó com un qüestionament profund de la identitat personal (de cadascuna de les identitats que apareixen a la peça), de les opcions que determinen la pròpia vida i la confrontació amb l'altre.

De fet, el cor de *El quadern daurat* i de *Jugar amb un tigre* és la crònica d'una consciència feta trossos, d'una persona assetjada per la por d'esclatar en mil bocins. La fascinació de Hamlet –que tot l'univers pugui cabre dins d'un cervell– s'inverteix i esdevé pànic de no poder afirmar una coherència vital, de sucumbir al fracàs de tots els anhels per donar sentit al món. Sense dubte es tracta d'una profunda crisi moral i política que troba la seva manifestació més extrema en el terreny de la pura intimitat: en les relacions d'amistat, en el lligam amb un fill, en la recerca desesperada de l'amor.

En una de les últimes pàgines d'*El quadern daurat*, l'amant d'Anna fa una mirada al seu voltant i diu: "Aquesta habitació és extraordinària. És com un

món". Tot el que la novel·la té d'obertura i de complexitat, la peça teatral ho té de concentració: Lessing busca l'essència del conflicte entre el compromís i la llibertat en l'ànima d'una dona, d'un home i d'una habitació. En tot cas, em sembla un privilegi presentar aquesta peça per primera vegada a Espanya en un teatre que no només permet un trobada íntima i essencial entre espectadors i actors sinó que, a més a més, es diu, justament, Espai Lliure.

el tigre

Una última nota sobre el tigre. No puc explicar què és el tigre. Crec que cadascun de nosaltres ho sap sense paraules. Borges, que va adorar els tigres tota la vida, una vegada ho va dir així:

"Iba y venía, delicado y fatal, cargado de infinita energía, del otro lado de los firmes barrotes y todos lo mirábamos. Era el tigre de esa mañana, en Palermo, y el tigre del Oriente y el tigre de Blake y de Hugo y Shere Khan, y los tigres que fueron y que serán y asimismo el tigre arquetipo, ya que el individuo, en su caso, es toda la especie. Pensamos que era sanguinario y hermoso. Norah, una niña, dijo: Está hecho para el amor."

Carlota Subirós

© ros ribas (fotos d'assaig)

Doris Lessing

Kermanshah, 1919

L'autora de *Play with a tiger* neix a Pèrsia (l'actual Iran) filla d'un matrimoni britànic. Durant la seva infància la seva família es trasllada a l'Àfrica del Sud i a l'antiga Rhodèsia (avui Zimbabwe). És des de Rhodèsia –on hi passa gran part de la seva infantesa i adolescència- que es trasllada a Salisbury amb 18 anys on hi exerceix de telefonista. Un any més tard es casa amb Frank

Wisdom, amb qui tindrà dos fills i se'n divorciarà el 1943. El 1944 s'uneix al partit comunista i es casa amb Gottfried Lessing, de qui pren el cognom i amb qui tindrà un tercer fill. El 1949 es trasllada a Londres i publica la primera novel·la, *The Grass Singing*, el 1950.

Des d'aleshores, la seva trajectòria literària l'ha dut a ser considerada una de les autores britàniques més importants de la segona postguerra mundial. Les novel·les, relats i assaigs, tracten una àmplia gamma de temes i motius del segle XX, des de plantejaments polítics sobre la qüestions racials -als quals es va enfrontar en les primeres obres situades a l'Àfrica-, a les polítiques de gènere, que la van portar a alinear-se amb el moviment feminista, i al rol de la família i de l'individu en la societat; tots ells temes explorats en el seu espai de ficció de finals dels 70's i primers 80's. Les obres de la sèrie *Children of Violence* (1952-69) estan plenament influenciades pel refús de Lessing a un rol familiar domèstic i per la seva afiliació al partit comunista, del que es va anar desenganyant amb els anys fins al punt de deixar el partit. Amb la publicació de *The Golden Notebook* (1962), se la identifica profundament amb el moviment feminista. La seva denúncia de les pressions socials que porten a l'enfonsament dels individus s'aprofundeix amb *Into the Hell* (1971) i *The Summer before the Dark* (1973).

A partir de finals dels 70's i primers 80's, conrea el gènere de la ciència ficció. Sota el pseudònim "Jane Somers", escriu *Diary of a Good Neighbour*, i un any més tard *If the Old Could...*

Les seves novel·les més recents han continuat enfrontant-se als tabús i qüestionant les idees preconcebudes, generant opinions crítiques molt diverses i oposades. Amb el seu nom real, torna a l'arena política amb *Good Terrorist* (1985). El primer volum de la seva aclamada biografia *Under My Skin* (1994), va guanyar el premi James Tait Black Memorial, i en va sortir un segon volum, *Walking in the Shade: Volume II of My Autobiography 1949-1962* (1997).

El 1999 va ser nomenada membre de l'orde Companion of Honour pel govern britànic i va rebre el premi Internacional Catalunya. El 2001 va ser guardonada amb el premi David Cohen British Literature i el premi Príncep de Astúries, i al 2007 se li atorgar el premio Nobel de Literatura.

Actualment, Doris Lessing viu a Londres i és Presidenta del Booktrust, una fundació pedagògica que promou llibres i lectures. Les seves últimes publicacions han estat *The Grandmothers* (2003), *Time Bites* (2004) i *Alfred & Emily* (2008).

---

obra editada a l'estat espanyol

- Las abuelas*. Bruguera, 2007.
- Ben en el mundo*. Punto de Lectura, 2007.
- La terrorista bona*. Edicions 62, 1995.
- La buena terrorista*. Punto de Lectura, 2007.
- Canta la hierba*. Zeta Bolsillo, 2008.
- De nuevo, el amor*, en *Clásicos contemporáneos internacionales*. Editorial Planeta, 2007.
- La Clivella*. Edicions 62, 2008.
- El quadern daurat*. Edicions 62, 2008.
- El cuaderno dorado*. Edhasa, 1990.
- Cuentos africanos*. Alianza Editorial, 1984.
- Dintre meu*. Edicions Destino, 1997.
- Dentro de mí*. Ediciones Destino, 1997.
- El día en que murió Stalin; La mujer*. Nuevas Ediciones de Bolsillo, 2001.
- Diario de una buena vecina*. Punto de Lectura, 2007.
- No ganar el Premio Nobel*; en *Discursos*. Ediciones Alpha Decay, 2008.
- Experimentos sirianos*. Ediciones Minotauro, 2003.
- La grieta*. Editorial Lumen, 2007.
- Historia del General Dann y de la hija de Mara, de Griot y del Perro de las Nieves*. Bruguera, 2007
- Historias de Londres: cuentos y apuntes*. Ediciones Destino, 2007.
- Un hombre y dos mujeres*. Planeta-De Agostini, 2000.
- Instrucciones para un descenso al infierno*. Ediciones B, 2007.
- Made in England*. Editorial Lumen, 2008.
- Mara i Dann: una aventura*. Editorial Empúries, 2000.
- Mara y Dann*. Bruguera, 2007.
- Los matrimonios entre las zonas tres, cuatro y cinco*. Ediciones Minotauro, 2003.
- Memorias de una superviviente*. Nuevas Ediciones de Bolsillo, 2007.
- Un paseo por la sombra : segundo volumen de la nueva autobiografía, 1949-1962*. Ediciones Destino, 1998.

El quinto hijo. Punto de Lectura, 2007.

Relatos africanos. Ediciones Folio, 2004.

Risa africana. Plaza & Janés Editores, 2001.

Shikasta. Ediciones Minotauro, 2003.

Si la vejez pudiera. Edhasa, 1998.

El somni més dolç. Edicions de La Magrana, 2002.

El sueño más dulce. Círculo de Lectores, 2003.

El viento se llevará nuestras palabras. Bruguera, 2007.

Carlota Subirós

Barcelona, 1974

Directora d'escena, membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure. Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre 1997, llicenciada en filologia italiana i Premi d'Honor de la Universitat de Barcelona 2001. Entre les seves últimes direccions destaquen *Après moi, le déluge*, *L'home de la flor a la boca*, *King*, *Otel·lo*, *Els estiuejants*, *Nel mezzo del cammin di nostra vita*, *Amor Fe Esperança* i *Marie i Bruce*. També ha traduït *Bash: Latterday Plays (Excés. Escenes dels darrers dies)* de Neil LaBute; *Enrico IV (Enric IV)* de Luigi Pirandello; *A Life in the Theatre (Una vida al teatre)* de David Mamet; *Knives in Hens (Ganivets a les gallines)* de David Harrower, i *The Criptogram (El criptograma)* de David Mamet. També ha treballat com a ajudanta de direcció amb Joan Ollé, Ariel Garcia Valdés, Franco di Francescantonio i Lluís Homar.

els intèrprets

Anna Azcona

Formada a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, la seva activitat teatral s'inicia als anys 80, amb *23 centímetres*, de Carles Alberola, sota la direcció de Josep Maria Mestres, i *El despertar de la primavera*, de F. Wedekind, dir. Josep M. Flotats, amb qui ha treballat també a *Una visita inoportuna*, de Jorge Lavelli, i a *Els cavalls de mar*, de Josep Lluís i Rodolf Sirera. Entre d'altres, ha estat sota les ordres de Ricard Reguant, Carlos Lasarte i Manuel Dueso. Destaca especialment la seva participació a *Els contes dels boscos de Viena*, d'Ödon von Horváth, dir. Pep Munné (1994), i més recentment ha treballat a *Picadillo i canelons*, de F. Lucchetti, dir. Lurdes Barba; *Portes comunicades*, d'Alan Ayckbourn, dir. Josep M. Mestres; *Mentiders*, d'Anthony Neilson, dir. Abel Folk, i *Òscar, una maleta, dues maletes, tres maletes*, de Claude Magnier, dir. Abel Folk. Ha treballat intensament en televisió, en una trentena de sèries i dramàtics, i també en cinema, amb Mariano Barroso, Antoni Verdaguer, Ventura Pons i Teresa de Peligrí, entre d'altres. Per la seva participació al film *Sévigné*, de Marta Balletbó, ha rebut el primer Butaca 2005 a la Millor Actriu de Cinema.

Joan Carreras

Format a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Ha treballat amb diversos directors, com Moisès Maicas (*Quan serà pintada una escena de fons sense fi*, de J. Brossa), Ferran Madico (*Molt soroll per no res*, de W. Shakespeare), Rosa Novell (*Les dones sàvies*, de Molière), Magda Puyo (*L'excés*, de Neil Labute), Ariel García Valdés (*Galatea*, de J.M. de Sagarra), Toni Caffiero (*Els dos bessons venecians*, de C. Goldoni), David Plana (*Mala Sang*) o Víctor Conde (*La tienda de los horrores*, d'Alan Menken i Howard Ashman). Ha participat també a *La filla del mar*, dir. Josep Maria Mestres, *El coronel ocell*, dir. Rafel Duran, *El somni d'una nit d'estiu*, dir. Àngel Llàcer, *L'escola de dones*, dir. Carles Alfaro, *Electra*, dir. P. A. Angelopoulos, *Nits blanques*, dir. Carlota Subirós. Amb Àlex Rigola ha treballat a *Titus Andrònic*, *Suzuki I i II*, *Woyzeck*, *Glengarry Glen Ross*, *Santa Joana dels escorxadors*, *Ricard 3r.* i *Arbusht*, i a la segona temporada de *Juli Cèsar*. El 2006-07 va participar en *Otel·lo*, dir. Carlota Subirós, i a *El dúo de la Africana*, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé. En televisió ha treballat en sèries com *Porca Misèria* i també en diverses telemovies. La temporada passada va formar part del repartiment de *La torre de La Défense*, de Copi, dir. Marcial di Fonzo Bo; *2666* de Roberto Bolaño, i *El buñuelo de Hamlet*, dir. Àlex Rigola, i de *Dia de partit*

de David Plana, dir. Rafel Duran. Aquest any ha treballat també a *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard, dirigit per Àlex Rigola.

Belén Fabra

L'any 1996 inicia la seva formació teatral als EUA amb Donna Marazzo, i la continua a Barcelona amb James de Paul. Segueix cursos d'interpretació al Col·legi del Teatre, a El Timbal i a l'Estudi Nancy Tuñón; de cant a Youcali i al Taller de Músics, i de càmera per a actors amb Dani Ventura. També s'ha format en dansa clàssica i contemporània, amb Tomeu Vergès i amb Mercè Boronat. La seva activitat teatral comprèn treballs amb Ever Blanchet, Jordi Vilà, Jordi Prat i Coll, Joan Anton Sánchez o Tamzin Townsend. Els darrers anys ha treballat a *Còmics de barra*, dir. David Fernández; *Happy Hour*, de Pau Miró; *La fam*, dir. Pep Pla. Destaca especialment la seva participació a *Plataforma*, de M. Houellebecq, i a *Tirant lo blanc*, de J. Martorell, tots dos dirigits per Calixto Bieito. Ha treballat també en televisió, a sèries com ara *Planta 25* o *Zoo*, i en cinema, sota la direcció de Sílvia Quer, Eliseo Subiela, Laurent Jaoui, Iluís Zayas o Giorgio Capitani, i més recentment amb Vicente Aranda, Judit Colell, i David Carreras. Últimament ha protagonitzat la pel·lícula *Diario de una ninfómana* basada en la novel·la homònima de Valérie Tasso i dirigida per Christian Molina.

Alba Pujol

Actriu llicenciada a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona el 2006 en l'especialitat d'interpretació. En la seva curta carrera s'hi compten els següents muntatges destacats: *Nausica* (2006), de Joan Maragall, dir. Hermann Bonnin, i *Autorretrat III* (2006), text i direcció de Martí Torras, *Verges i Gossos* (2007), text i direcció d'Albert Roig. Ha interpretat Desdèmona a la gira d'*Otel·lo*, de W. Shakespeare, dir. Carlota Subirós, amb qui recentment ha repetit experiència a *Rodoreda. Un retrat imaginari*. La temporada passada va formar part del repartiment de *2666*, de R. Bolaño, dir. Àlex Rigola, i aquest any ha treballat també a la seva versió de *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard.

Albert Ribalta

Llicenciat en art dramàtic per l'Institut del Teatre i diplomad en cinema pel CECC. Va ser membre fundador del grup Follim Follam, que va arribar a enregistrar tres discs. És membre de la companyia La Mòmia i ha participat en *De cara a la paret*, *Tracti'm Devos* i *Iconoclasta* dirigits per Jordi Vilà Zapata. Ha treballat a *Les aventures del bon soldat Svejk* i *Diner Negre*, dir. Pep Pla; *Un cop baix* i *Titus Andrònic*, dir. Àlex Rigola; *Turning point*, dir. Alfonso Vilallonga i Ernesto Collado; *Cansalada Cancel·lada*, dir. Robert Torres;

Maleïts, dir. J. P. Peiró i *Absolutament lluny*, dir. Xicu Massó. Ha participat també en una vintena de curtmetratges i també n'ha dirigit. Des del 2000 han treballat a *Suzuki I i II*, dir. Àlex Rigola (2001), *Diner negre*, dir. Pep Pla (2001) i *Segona Plana*, dir. Ferran Madico (2003) i *Els estiuejants*, de Maksim Gorki, dir. Carlota Subirós. Els seus últims muntatges han estat *Anitta Split*, de J. J. Julien, dir. Manuel Dueso; *En defensa dels mosquits albins*, de M. Sàrrias, dir. Carol López; *El cercel de guix caucasià*, de B. Brecht, dir. Oriol Broggi; *Benefactors*, de Michael Frayn, dir. Manuel Dueso, i *Només sexe*, de Daniela Feixas, dir. Juan Carlos Martel.

Ernest Villegas

Format en interpretació al Col·legi del Teatre, ha seguit cursos de diverses disciplines escèniques. Destaca la seva participació en els muntatges *Contes Vila d'R*, dir. Pep Tines, *Somni d'una nit d'estiu* i *Nit de reis (o el que vulgueu)*, dir. Pitus Fernández, *Poema de Nadal*, de J.M. de Sagarra, dir. Raimon Molins, *Magnus*, de J. Teixidor, dir. Oriol Broggi i *La nit àrab*, de Roland Schimmelpfennig, dir. Toni Casares. També ha treballat a les sèries de TVC *El cor de la ciutat* i *Mirall trencat*, i a la telemovie *Nines russes*, dir. Pau Freixas. Amb la cia. Teatre Lliure ha participat a *Santa Joana dels escorxadors*, *Otel·lo* i *European House*. Els seus últims espectacles han estat *La nit àrab*, de Roland Schimmelpfennig i *La plaça del diamant*, dir. Toni casares; *Els físics*, de Friedrich Dürrenmatt, dir. Carles Canut, i *Amputation*, de Jordi Faura i Abel Coll.

